

VESELE IN ŽALOSTNE ZGODBE NAVIHANEGA KUŽETA.
PRIPOVEDUJE MARIJA GROŠLJEVA.

NA CILJU.

BINGELE-BINGELE, CIN, CIN, CINGEL-CANGEL, BINGEL-BANGEL, NESTRPNO PRED VRATI ZAZVONI. NUŠKO DEBELUŠKO, KI JE PRAVKAR OBJEDALA HRUŠKO, VRŽE S STOLA.

»KDO BO TO, KAJ BO TO?«

ODPRE OKENCE V VRATIH IN ZAGLEDA PRIJAZNI OBRAZ KUCHARICE ŠPELE DEBELE.

»HA, HA, HA, LE ODPRITE, GOSPODIČNA, GOSPA URBANČEVA VAM POŠILJA DARILO,« IN ŽE SE ŠPELA Z NEMIRNO VREČO NERODNO KOMOTA SKOZI ODPRTA VRATA.

»LE NOTRI, ŠPELICA, KAJ PA PRINAŠATE: PIŠČANCEV, REPCE, ZELJNATIH GLAV?«

»NAPOL STE UGANILI, NAPOL PA POGREŠILI. DA, GLAVO, PRAV ZA PRAV GLAVICO, AMPAK NE ZELJNATO — ŽIVO, KOSMATO, HI, HI, HI, HI. IN ŠE NEKAJ, KAR SE GLA-VE DRŽI.«

»ŠPELICA, VEDNO STE DOBRE VOLJE IN ZBIJATE ŠALE.«

»O, NI ŠALA, LE POGLEJTE, GOSPODIČNA!«

NI SE ŠE NUŠKA ZGANILA, NI SE ŠPELA VREČE RAZGRNILA, ŽE SE SAMO DARILO ZAKOTALI PRESTRAŠENI NUŠKI PRED KRILO, IN KOBACA, SKAČE, KOT BI IMELO KRAČE, IN SE VALI NA VSE STRANI.

HOPSA, TRALA, NAPREJ IN POČEZ,
ČUDEN, OJ ČUDEN JE BOBIJEV PLES,
RAD BI OPROSTIL SE CUNJASTE VREČE,
RAD BI POSKOČIL IZ JEČE MOREČE...

IN KER SE MU BEG NE POSREČI, JEZNO ZARENČI IN ZACVILI, BOG SE USMILI! — —

PLAHA GOSPODIČNA NUŠKA VISOKO DVIGNE DOLGO KRILO IN UBEŽI V SOBO, ZAPRE VRATA IN ČVRSTO DRŽI KLJUKO.

»VEN, VEN IZ MOJE HIŠE S TO ZVERJO,« KRIČI TRESOČA SE PO VSEM ŽIVOTU.

V KUHINJI PA GROMKO ODMEVA ŠPELIN VESELI SMEH, A BOBI PLEŠE IN PLEŠE V VREČI PO TLEH.

KONČNO PA SE LE OPROSTI NELJUBEGA MU OVOJA IN SMUK — NA SVEŽI ZRAK V PROSTOST.

PRIJETNA ZAVEST ZMAGE PA SE MU HITRO PRELIJE V NEPRIJETNO, NEPOZNANO OBČUTJE, VSE MU JE TUJE:

ŠPELINO GLASNO SMEJANJE IN NUŠKINO KRIČANJE, GA MOČNO VZNE MIRITA.

POVESI PRISTRIŽENI REPEK, SKORO PO TLEH SE PRIPLAZI BOJEČE DO ŠPELE IN JO VPRAŠUJOČE POGLEDA, KOT BI HOTEL REČI: »KAJ PA POMENI VSE TO?«

ŠPELA SE UMIRI, PORAVNA SI ŠIROKI, NA-

ŠKROBLJENI PREDPASNIK, OBRİŠE SI OB ROKAV VESELE SOLZE IN ZAKLIČE:

»GOSPODIČNA, OPOGUMITE SE. UGANKA JE ŽE PRISKAKLJALA IZ ZANKE, NI LEVČEK NITI DIVJA MAČKA ALI PODLASICA, KOSMATE GLAVICE SE DRŽI SRČKANO TRUPELCE, NEŽNE TAČICE, MAJHEN REPEK — VSE SKUPAJ PA SE ZOVE: PSIČEK BOBI, MLAD, LJUBEK, PRIJAZEN. NE BOJTE SE GA!«

BOJÁZLJIVO, NEZAUPLJIVO PRITISNE TRESOČA SE ROKA NA KLJUKO, PRIKAŽE SE NUŠKIN NOS, ŠPRANJICA MALO ŠIRŠE ZAZEVA, PRIKAŽE SE VSA PREPLAŠENA REVA, VRATA SE ODPRO NA STEŽAJ — IN TEDAJ DA NUŠKA Z GLASNIM VZKLIKOM DUŠKA SVOJEMU PRESENEČENJU:

»MLAD PSIČEK, JOJ, KAKO JE LJUBEK! PRIDI, PRIDI BO-
BIČEK, ALI HOČEŠ OSTATI PRI MENI; JOJ, ŠPELA, KAKO
SEM SI GA ŽELELA.«

VZAME GA V NAROČJE IN GA BOŽA OD GLAVICE DO
REPKA IN NAZAJ TER PO TREBU-
ŠKU IN TAČICAH, PA POLJUBI GA
NA BELO ZVEZDICO SREDI ČELA.

BOBI SLUTI, DA JE NUŠKA NJE-
GOVA NOVA GOSPODARICA. VLJU-
DEN JE, MILO PROSEČE JO POGLE-
DA, ČEŠ: »SIROTEK SEM BREZ MAMI-
CE, SPREJMI ME ZA SVOJEGA, PRI-
DEN, ZVEST, V DAN PSIČEK TI BOM.«

IN GOSPODIČNA BERE SKRITO
PROŠNJO V ŽIVIH, MLADIH OČEH,
IN REČE:

»MOJ PRIJATELJČEK IN TOVARIŠ
BOŠ, ČUVAR MOJEGA DOMOVJA,
LEPO BOM RAVNALA S TEBOJ, MA-
LO BO DELA A MNOGO JELA, TAKO SE ZATE SPODOBIL,
KAJNE, BOBI?«

NUŠKA DEBELUŠKA JE ŠPELO POGOSTILA IN JO OB-
DARILA, NATO JE ŠPELA ODŠLA. BOBI PA JE OSTAL PRI
GOSPODIČNI NUŠKI, KI SO JI ZELO PRI SRCU KUŽKI.

Maksa Samsa:

Zgodba o usmiljenju.

Gospa se s trga s šopom dalij vrača —
gospa zadene v slepega berača . . .

— „Usmiljenje! Za dar ponižno prosim!“
— „Umakni se! Ne vidiš — rože nosim!“

Gospa se s trga s šopom dalij vrača —
gospa ne vidi slepega berača . . .